

(σελ.107-108)

[...] Θυμήθηκα το κείμενο που προσπαθούσα να γράψω όταν γνώρισα την Λουκί. Το είχα τιτλοφορήσει *Οι ουδέτερες ζώνες*. Στο Παρίσι υπήρχαν μεταβατικές ζώνες, *no man's lands*, όπου ήσουν στο περιθώριο των πάντων, σε εκκρεμότητα, περαστικός. Εκεί απολάμβανες κάποια ασυλία. Θα μπορούσα να τις ονομάσω «Ελεύτερες ζώνες», αλλά το «ουδέτερες ζώνες» ήταν πιο σωστό [...] Το παρκάκι Καμπρόν και η γειτονιά μεταξύ Σεγκρί και Ντιπλέξ, όλοι αυτοί οι δρόμοι που οδηγούν στις πεζογέφυρες του εναερίου μετρό, ανήκαν σε μια ουδέτερη ζώνη, και δεν ήταν τυχαίο που εκεί είχα συναντήσει τη Λουκί [...]